Schubert András

Körömley fényárnyban úszik

paródia Jolsvai Andrásra

Körömley még napszállta előtt útnak eredt. Na, ne tessék valamilyen hosszabb zarándokútra gondolni. A desztináció a néhány sarokra lévő trafik (5555. sz. dohánybolt – igen, azokban a nemzetietlen időkben még voltak ilyenek) lett légyen volt. Körömley ott szokta megvásárolni a szívének oly kedves (legyünk őszinték: pont a szívének pont a legkevésbé kedves) szivarkáit. A sietség oka is felettébb prózai volt. A trafikhoz vezető utcácskában, amely – bizonyára nem érdemtelenül – a későbbi Iszmail pasa nevét viselte, hosszú hetek óta nem működött a közvilágítás. A bajt tetézendő a járda burkolatában is súlyos folytonossági hiányosságok voltak tapasztalhatók. Így aztán sötétben ajánlatos volt elkerülni ezt az útszakaszt. A környék lakossága (a populáció – ahogy Körömley elnézően szemlélve nevezni szokta őket) vagy napvilágnál intézte arrafelé a dolgát – ahogyan Körömley is tette most –, vagy egy nagyobb kerülőre kényszerült.

Lakótársai unszolására Körömley, mint afféle tollforgatásban jártas egyén, írt is egy levelet a mindkét gond orvoslásában illetékes hivatalnak. „Tekintélyes Önkormányzó Úr!" – így kezdte levelét Körömley, de akárhogyan folytatta is, az illetékes hivatal válaszra sem méltatta. Maradt a kerülő vagy a sötétedés előtti indulás. Körömley együttérzően gondolt a későbbi Iszmail pasa nevét viselő utca lakóira, akiknek nem sok választásuk maradt: az isteni jószerencsében vagy az egészségügy gondoskodásában bízhattak.

Körömley elbandukolt hát a trafikba, és bevásárolt káros szenvedélye tárgyából. A boltból kilépve mindjárt rá is gyújtott, hogy ezzel is ösztökélje magát a gondolataiban való elmélyedésre. Az évek múlásával valahogy egyre több ösztökélésre volt szükség ehhez a hajdan oly magától értetődő tevékenységhez. És még ha látszólag sikerült is, hol a gondolatban nem volt elég mélység, hol a mélységben nem volt elég gondolat. „Így megy ez!" – idézte fel kedves írójának refrénjét Körömley. Mielőtt azonban az ösztökélés sikere vagy sikertelensége egyértelmű bizonyítékot nyerhetett volna, váratlan hang állította meg.

– Bonzsúr, möszjő! Megdobsz egy blázzal engem is?

Körömley csak egy pillanatra hőkölt hátra, aztán nagy örömmel lapogatta meg régi cimborája hátát. Zsüllel (aki egyáltalában nem volt

Gyula, hanem családnevéből – Júliusz – franciásodott Zsüllé) sosem voltak életre-halálra jó barátok, de valahogy együtt téblábolták végig az elmúlt, egyre szaporodó évtizedeket. Iskolák, focipályák, kocsmák, katonaság, egyetem, feleségek, gyerekek, szerkesztőségek szegélyezték útjaikat, legfeljebb néhány hónapra vesztették egymást szem elől.

Körömley már vette elő zsebéből a cigisdobozt, de Zsül leállította.

– Nem, én már nem – bökött keserű fintorral a szíve felé. – A kardiológusomat még megdumálhatnám valahogy, de a feleségemet és a lányaimat nem. De – nézett sokatmondóan Zsül az utca túloldalára – egy kávé és egy kis szíverősítő biztosan nem ártana.

Így esett, hogy hőseink a környék lakói által csak Kisbüdösnek becézett Hapci Presszóban töltötték a következő néhány félórát néhány féldeci és még néhányabb félszó társaságában, amelyekből ők kiválóan megértették egymást. És így esett, hogy a Kisbüdösből kilépve a későbbi Iszmail pasa nevét viselő utca koromsötétje nézett szembe velük. Zsül felesége és lányai neheztelését elkerülendő sietve búcsúzott. Körömley rágyújtott, és úgy érezte, hogy az elmúlt félórák, féldecik és félszavak jótékonyan stimulálták gondolatait. Tartott tőle, hogy a hosszabb kerülő úton ez az ihlet elillanhat, így hát halált megvető bátorsággal (Megvető Kiadó – jegyezte fel virtuális kézelőjére) nekiindult a sötétségnek.

Néhány lépést tett csak meg, amikor furcsa zizzenést hallott. Nem is volt benne egészen biztos, hogy kívülről vagy belülről származott a zaj.

– Szívzörejek! – nyúlt önkéntelenül a mellkasa felé.

A következő pillanatban azután már a szeme elé kellett kapnia a kezét. Az utcai lámpák vakítóan világítottak a szemébe. Hirtelen úgy érezte magát, mintha nem egy mellékutca közvilágítása, hanem egy színpad, vagy még inkább egy futballstadion reflektorainak kereszttüzében állna.

– Ez most már az örök világosság, ami itt fényellik, vagy mégis csak megtalálták és főkapcsolták az illetékes főkapcsolót? – tette fel magának a költői kérdést (noha versek írására csak zsenge kamaszkorában vetemedett utoljára).

Gyorsan körülnézett, de a járda gödrei változatlanok voltak. Erről néhány lépés után a jobb bokája is mély fájdalommal szerzett tudomást (az a hajdan rettegett jobb boka, amelynek képességeit a letűnt idők balbekkjei tudnák részletesen ecsetelni – de ezúttal ecsetelés helyett inkább borogatásra vágyott).

Mire hazaért, és a gépe elé ült, még maradt annyi az inspirációból, hogy a másnapra esedékes tárca végére pontot tegyen. Ezt ugyan később

felkiáltójelre, majd még később kérdőjelre cserélte, de ehhez már nem volt szüksége az időközben csendben elszálló kegyelmi állapotra.

Az este folyamán azután nem győzte elhárítani a lakótársak köszönetét az eredményes közbenjárásért. Ő magában inkább Zsülre hárította ezt a kisebb fajta csodát, bár lassan maga is kezdte elhinni, hogy valami szerepe lehetett benne.

Mindenesetre, amikor másnap elolvasta az önkormányzattól kapott levélben, hogy „a bejelentett panaszok ügyében illetékesség hiányában nem áll módunkban intézkedést foganatosítani", elhatározta, hogy elhívja Zsült egy újabb kör fél-mindenfélére, hátha akkor a járda is rendbe jön.

(Utóirat: azóta se jött rendbe.)